

La Tria dels Professors

Curs 2015-16

Taller Autobiografia, diari íntim i altres literatures del jo.

Raquel Pícolo

Caterina Martí Bonal

L'escola de música

Aquell dimarts, havia quedat per dinar a Piazza Bellini amb en Paolo i el seu amic editor, Renzi. L'aire de primavera era càlid i agradable al centre de Nàpols. Com que encara era aviat, pujava pel Vico San Domenico Maggiore sense pressa, però aclaparada pel cúmul de sensacions incontrolables que d'una estona ençà s'apoderaven de mi. Estava molt il·lusionada, immensament feliç i exultant, però a la vegada em sentia molt nerviosa i insegura i en certa manera perplexa i incrèdula davant el fet que el meu primer llibre sortiria publicat. No sabia si pensar "finalment!" o "ja?", però

en tot cas, era quelcom que definitivament s'esdevindria. Tot i que no m'ho esperava. Feia anys que anava amuntegant manuscrits, sense ni tan sols plantejar-me la possibilitat que un dia s'arribessin a publicar... I em preguntava d'on provenia aquella dèria d'escriure, quan havia començat aquella bogeria que em tenia dia i nit imaginant, encadenant lletres i paraules sobre un paper en blanc. De sobte, just abans d'arribar a Piazza Bellini, uns acords escapant-se per les finestres del Conservatori van aturar-me en sec, obligant-me a escoltar el missatge inequívoc d'aquella melodia dolça i suau del Nocturn de Chopin.

Asseguda al banc de pedra davant de l'església de San Pietro a Maiella, amb els ulls tancats escoltava aquella música que em transportava als inicis i que tantes vegades havia sentit a la casa familiar, a molts quilòmetres d'allà on em trobava... al Molí de Vent, davant d'una placeta triangular poblada de pins i alzines. La casa on vaig viure la meva infantesa tenia una ubicació privilegiada, a sobre un turó, i oferia vistes panoràmiques del massís del Montgrí, la muntanya de Begur i la vila de Palafrugell, amb el seu campanar inacabat i la torre de Can Màrio al bell mig, així com nits i dies de tramuntanada memorables.

La casa, de dues plantes, era àmplia i lluminosa. Cada habitació, una mostra de peces antigues úniques que convidaven a imaginar d'altres realitats llunyanes en l'espai i el temps, un temps tan imprecís que semblava impregnat d'eternitat.

En un recó del menjador hi havia el piano de caoba vermella Kuhl & Klatt que em va acompanyar durant tants anys. Quan la meva mare el tocava, sovint a les tardes havent dinat, era inevitable deixar-se envoltar per les notes que sobtadament es diluïen en l'aire, fent-lo

més lluminós i lleuger. De vegades, la melodia del Nocturn de Chopin hi onejava com un somni revelador i em feia córrer cap al menjador, on tímidament m'acostava al piano i, mirant la meva mare asseguda a la banqueta, provava d'imitar els seus gestos enfonsant amb els meus dits d'infant les tecles, suaus i agradables, potser amb l'esperança i el desig d'acaronar aquell somni amb les meves pròpies mans.

Llavors, amb només tres anys, ja m'agradava molt el piano i sentia una enorme curiositat per desxifrar el secret d'aquelles tecles en blanc marfil i negre.

A principis d'estiu, a punt de complir els quatre, jo era una nena més aviat introvertida i tímida que no havia anat mai a la llar d'infants, ni havia tingut vida social fora de l'àmbit familiar, pel qual ma mare considerà una bona idea fer-me sortir una mica abans de començar oficialment l'escola al setembre. Així doncs, va demanar a l'Anita, la propietària de l'escola de música situada just davant per davant de la botiga d'antiguitats dels meus pares, si podia portar-m'hi algunes tardes.

En ser a finals de l'any escolar, els cursos estaven acabant i per tant jo no entraria en cap grup en concret, sinó que passaria les tardes allà l'escola, escoltant... el primer dia, abans de començar, estava morta de por.

L'escola de música era una habitació plena d'instruments, partitures i faristols, amb una taula allargada al mig, uns quants tamborets, una pissarra amb pentagrames i dues finestres. Cada tarda de cinc a vuit, allà hi veia passar els diferents grups i escoltava totes les classes, algunes tan avorrides que fins i tot m'hi adormia...

En un dels grups de guitarra hi havia una nena, la Berta, d'uns tretze anys. M'agradava quan venia perquè sempre em parlava i m'ensenyava a fer claus de sol, a escriure les notes i escoltàvem el so de la caixa xina i del triangle. Un dia em va ensenyar a escriure el meu nom i aquell fet va significar en mi un abans i un després. Aquella tarda tan especial, sortia de l'escola de música contenta i emocionada amb el meu nom en lletres majúscules de colors, escrit per mi sobre un pentagrama, conscient d'haver donat el primer pas per fer-me gran: havia escrit el meu nom, jo sola. Aquella tarda vaig sentir que volia aprendre moltes coses, però sobretot volia aprendre a escriure com més aviat millor, perquè aquelles lletres que reproduïen sons, posades unes darrere les altres, em feien feliç.